

Instytut Pamięci Narodowej - Gdańsk

<https://gdansk.ipn.gov.pl/pl2/aktualnosci/68500,Uroczystosc-nadania-sali-konferencyjnej-Muzeum-II-Wojny-Swiatowej-w-Gdansk-imie.html>
25.04.2024, 17:16

Uroczystość nadania sali konferencyjnej Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku imienia Jana Olszewskiego

Odbyła się uroczystość nadania sali konferencyjnej Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku imienia Jana Olszewskiego, Premiera Rzeczypospolitej Polskiej (1991 - 1992), połączonej z odsłonięciem tablicy pamiątkowej.

Muzeum II Wojny Światowej

Uroczystość nadania
imienia **Jana Olszewskiego**
sali konferencyjnej
Muzeum II Wojny Światowej
w Gdańsku

Uroczystość odsłonięcia tablicy odbyła się **28 marca**. IPN Gdańsk reprezentował dyrektor prof. Mirosław Golon. Gości przywitał dr Karol Nawrocki. W uroczystości wzięli udział Jarosław Sellin, wiceminister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Po uroczystości miała miejsce dyskusja o Janie Olszewskim, w której wzięli udział **red. Piotr Semka** oraz **Adam Chmielecki**, politolog. Spotkanie poprowadził dr Marek Szymaniak, Kierownik Działu Naukowego MIIWŚ.

Premier RP Jan Olszewski

W czasie okupacji był harcerzem Szarych Szeregów. Po wybuchu Powstania Warszawskiego przygotowywał się do pełnienia funkcji łącznika. Po wojnie, po opanowaniu Polski przez komunistów, J. Olszewski był uczestnikiem konspiracji niepodległościowej, a także działaczem młodzieżowego koła Polskiego Stronnictwa Ludowego, partii dającej wówczas Polakom nadzieję na postawienie skutecznej tamy bolszewizacji Polski.

W latach 1949-1953 Jan Olszewski studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1955-1957 był członkiem zespołu „Po prostu”, tygodnika symbolizującego polską „odwilż”. Tu, jako współautor opublikował m.in. artykuł Na spotkanie ludziom z AK, upominający się o uczciwą pamięć o żołnierzach polskiej armii podziemnej. Na początku lat 60-tych J. Olszewski rozpoczął praktykę adwokacką. Na przestrzeni ponad dwudziestu lat wielokrotnie podejmował się obrony opozycjonistów w najgłośniejszych procesach politycznych. Pod koniec lat 60-tych został czasowo pozbawiony prawa wykonywania zawodu. W latach 70-tych współtworzył konspiracyjne Polskie Porozumienie Niepodległościowe. W ramach swojej aktywności w tej organizacji napisał i wydał w podziemiu poradnik „Obywatel a Służba Bezpieczeństwa”. W tym czasie był także inicjatorem, współautorem i sygnatariuszem Listu 59, w którym apelował przeciwko wpisaniu do Konstytucji PRL treści o nienaruszalności sojuszu ze Związkiem Sowieckim. Oficjalnie solidaryzował się z robotnikami pacyfikowanymi w 1976 r. w Radomiu. Należał do współtwórców Komitetu Obrony Robotników. Równie czynnie zaangażował się na rzecz budowy i funkcjonowania ruchu „Solidarności” – najpierw jako współautor statutu Wolnych

Związków Zawodowych, a następnie – po Sierpniu 80, jako ekspert skutecznie przekonujący załogi robotnicze o konieczności przyjęcia formuły powołania jednego ogólnopolskiego niezależnego związku zawodowego „Solidarność”. Jan Olszewski uczestniczył w postępowaniach rejestracyjnych NSZZ „Solidarność” i NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych. Był oskarżycielem posiłkowym w procesie morderców ks. Jerzego Popiełuszki i pełnomocnikiem rodziny duchownego. W 1988 r. współtworzył Komitet Obywatelski przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Lechu Wałęsie. Brał udział w obradach „okrągłego stołu” (w podzespołe strony solidarnościowej ds. reformy prawa i sądów). Nie kandydował do Sejmu kontraktowego. Angażował się w przywracanie pamięci o zbrodni katyńskiej jako członek Niezależnego Komitetu Historycznego Badania Zbrodni Katyńskiej.

W 1991 r. w pierwszych w pełni wolnych wyborach parlamentarnych w Polsce po II wojnie światowej, Jan Olszewski uzyskał mandat posła z listy Porozumienia Obywatelskiego Centrum. 6 grudnia 1991 r. stanął na czele pierwszego niekomunistycznego rządu w powojennej Polsce. 4 czerwca 1992 r. rząd J. Olszewskiego został obalony przez obrońców „okrągłego stołu” przeciwstawiających się m.in. ujawnieniu komunistycznej agentury. W następnych latach J. Olszewski był posłem na Sejm RP (III i IV kadencji), założycielem Ruchu Odbudowy Polski i doradcą prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego. W 2009 r. został przez niego odznaczony Orderem Orła Białego.